

Vlastnosti správce

Texty na tento týden

1Pa 28,9; Žd 10,19–22; L 16,10–12; Ř 1,5; 4,13–21; Žd 11

Základní verš

„Proto ať nás všichni pokládají za služebníky Kristovy a správce Božích tajemství.“ (1K 4,1)

Většina úspěšných obchodníků má své logo, podle kterého je lidé poznají. Také správce, kterého povolal Bůh, má své poznávací znamení. Je to Kristova láska, která se skrze něj zjevuje světu. Jestliže má s Kristem živý vztah, je v jeho životě vidět Kristova povaha. „Kdo se oddá Pánu, je s ním jeden duch“ (1K 6,17).

V tomto týdnu budeme přemýšlet nad povahovými vlastnostmi Bohem povolaných správců. Právě to, nakolik jsme ochotni zrcadlit ve svém životě Kristovu povahu, nám pomáhá v práci, kterou nám svěřil, a obrací naši pozornost k jeho návratu. Každá dobrá vlastnost se prohlubuje vztahem s naším Zachránce. Čím více se na něj zaměříme, tím více se jeho charakter stane součástí našeho života. Boží láska a všechny její projevy ovlivní každý rozměr našeho života až do věčnosti.

Budování společenství

- ▶ *Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?*
- ▶ *Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.*

Věrnost

Od správců se nežadá nic jiného, než aby byl každý shledán věrným. (1K 4,2)

Osobní studium

Co si představíte pod slovem „věrnost“? Proč podle vás Pavel zdůrazňuje u správce právě tuto vlastnost?

Základním požadavkem na správce je jednoznačně to, aby svůj úkol vykonával věrně. Důležité je pro něj bojovat a vyhrát dobrý boj víry (1Tm 6,12). Když Bible používá přídavné jméno „věrný“, lze to často přeložit také jako „spolehlivý“, „důvěryhodný“. V tomto smyslu je absolutně věrný pouze Bůh, protože věrnost je součástí jeho charakteru. My se věrnými stáváme tím, že v našem životě působí Bůh. Věrnost znamená stát si za tím, co je správné. Náš postoj se ukáže především v duchovních zápasech. Věrnost znamená, že jsme prošli zkouškami a zůstali jsme pevně odhodláni respektovat Boží vůli.

Každý má zkušenost s duchovním zápasem mezi dobrem a zlem. Je nedílnou součástí dobrého boje víry, o kterém píše apoštol Pavel. Dobrý správce se při každé volbě rozhodne zůstat věrný. Pokud nás přitahuje bohatství, zapamatujme si, co Bible říká o lásce k penězům. Pokud toužíme po slávě, pamatujme na Boží výzvu k pokoře. Pokud bojujeme s nemravnými myšlenkami, zůstaňme věrni touze po svatosti. Pokud nás přemáhá pokušení moci, myslme na Boží výzvu stát se služebníkem všech. Rozhodnutí být věrný, anebo nevěrný se často děje ve zlomku sekundy, ale důsledky mohou být věčné.

Když se Martin Luther chystal na svou řeč před císařem, „četl Boží slovo a procházel své spisy. Snažil se zformulovat odpověď císaři vhodným způsobem. ... Rozpomenu se na svaté Písmo ... a plný dojetí položil svou levou ruku na svatou knihu. Pravou ruku vztáhl k nebesům a přísahal, že zůstane věrný evangeliu a svobodně vyzná víru, i kdyby své svědectví musel stvrdit krví.“ (J. H. Merle d'Aubigné, *History of the Reformation*, New York: The American Tract Society, 1864, vyd. 2, kniha 7, str. 260)

Aplikace

Přemýšlej o osudech „hrdinů víry“ z 11. kapitoly listu Židům. Který z těchto osudů se ti zdá nejtěžší? Jak mohli zůstat Bohu věrni i za nepříznivých okolností? Bůh po nás žádá, abychom byli věrni a důvěřovali mu. Kdy je to pro tebe problém? Proč?

Oddanost

Ty pak, můj synu Šalomoune, poznávej Boha svého otce a služ mu celým srdcem a ochotnou myslí. Hospodin zkoumá srdce všech, postřehne každý výtvor mysli. Budeš-li se ho dotazovat, dá se ti najít, jestliže ho opustíš, odvrhne tě navždy. (1Pa 28,9)

Osobní studium

Zamysli se nad úvodním textem. Proč je oddanost tak důležitá? Co s sebou přináší oddanost Bohu?

Jedno ze jmen, kterými Bible popisuje Boha, je „Žárlivý“ (Ex 34,14). Toto vědomí by v nás mělo podnítit oddanost, jejíž motivací je láska. V boji víry nám oddanost pomáhá uvědomit si, kým jsme, a povzbuzuje nás, abychom vytrvali.

Pro Boha je naše oddanost velmi důležitá (1Kr 8,61). Neuzavřel s námi obchodní smlouvu, kde by byly vyjmenovány podmínky, které musíme dodržovat, ani nám nenechal pouhý seznam několika pravidel, podle kterých bychom měli žít. Chce, aby naše bezvýhradné odevzdání se jemu bylo viditelným vyjádřením našeho osobního přesvědčení, víry a odhodlání.

Žijeme ve svobodném vesmíru, kde má každý právo volby, komu chce být oddaný a na které straně stát. Oddanost má být dobrovolná a z lásky. Při vojenských operacích se někdy stává, že vojáci v první linii jsou nuceni bojovat bez ohledu na jejich osobní přesvědčení. Musí splnit svou povinnost, nebo budou odsouzeni jako zrádci. Takový postoj od nás Bůh nechce. Přeje si, abychom stáli na jeho straně dobrovolně, aby naši motivací byla láska k němu.

Job určitě nečekal katastrofy, které ho připravily o rodinu, majetek a zdraví. Mohl zahořknout a vzdát se svého vztahu k Bohu, ale rozhodl se zůstat neochvějně oddaný Hospodinu. Byl čestný a nebál se veřejně vyznat: „Kdyby mne i zabil, což bych v něho nedoufal?“ (Jb 13,15; PBK). Taková věrnost tváří v tvář tragédii je podstatou oddanosti a je znakem pravých správců.

Aplikace

Do jaké míry jsi věrný Bohu? Jak mu můžeš projevit svou oddanost v každodenním životě?

Čisté svědomí

¹³ Jestliže již pokropení krví kozlů a býků a popel z jalovice posvěcuje poskvrněné a zevně je očišťuje, ¹⁴ čím více krev Kristova očistí naše svědomí od mrtvých skutků k službě živému Bohu! (Žd 9,13.14)

Osobní studium

Jak rozumíš výrazům „špatné svědomí“ nebo „vypálené znamení na vlastním svědomí“ (1Tm 4,1.2; ČSP)? Jakým způsobem může Kristova krev „očistit“ naše svědomí? Co to znamená?

Můžeme vlastnit mnoho hodnotných věcí. Zdraví, lásku, přátele, velkou rodinu. To všechno je pro nás požehnáním. Jednou z nejdůležitějších věcí je však i čisté svědomí.

Svědomí slouží jako jakési „vnitřní měřítko“ našeho života. Mělo by být nastaveno podle vysokého a dokonalého vzoru Božího zákona. Bůh Adamovi svůj zákon vepsal do srdce, ale hřích ho z něj i z jeho potomků téměř vymazal. Zůstaly jen zlomky. „Tím ukazují [pohané], že to, co zákon požaduje, mají napsáno ve svém srdci, jak dosvědčuje jejich svědomí, poněvadž jejich myšlenky je jednou obviňují, jednou hájí“ (Ř 2,15). Ježíš uspěl tam, kde Adam selhal, protože Boží zákon byl v jeho srdci (Ž 40,9).

„Komůrku svědomí plnou pavučin musíme otevřít. Okna duše je třeba zavřít světu a otevřít je vzhůru přímo k nebesům, aby zářivé paprsky Slunce spravedlnosti mohly proniknout dovnitř. ... Mysl musíme udržovat jasnou a čistou, aby mohla rozeznat mezi dobrým a špatným.“ (MCP 327.328)

Když Bůh člověku vepíše svůj zákon do srdce (Žd 8,10) a člověk se ve víře snaží jeho zákon dodržovat, i jeho svědomí bude očištěno.

Aplikace

Pokud jsi někdy prožil tíhu špatného svědomí, víš, jak je to tísnivé. Co ti v takové chvíli pomůže? Přináší ti úlevu vědomí, že se Ježíš za tebe obětoval?

Poslušnost

Skrze něj a pro jeho jméno se nám dostalo této milosti, totiž apoštolství, aby lidé ze všech národů došli k poslušnosti víry. (Ř 1,5; B21)

Osobní studium

Co tento text z listu Římanům hovoří o poslušnosti? Co je její motivací? Jaký význam má slovní spojení „poslušnost víry“? Proč je důležité, aby poslušnost šla vždy ruku v ruce s vírou?

Nejsme poslušní proto, abychom byli zachráněni. Jsme poslušní, protože už zachráněni jsme. Poslušnost je důsledkem opravdové víry. Samuel řekl Saulovi: „Líbí se Hospodinu zápalné oběti a obětní hody víc než poslouchat Hospodina? Hle, poslouchat je lepší než obětní hod, pozorně rozvažovat je víc než tuk beranů“ (1S 15,22).

Už od počátku dějin tohoto světa měla být poslušnost projevem lidské důvěry v moudré a láskyplné Boží vedení. Adam s Evou si nemohli svůj věčný život s Bohem nijak „zasloužit“. Svou poslušností či neposlušností však měli možnost otevřeně vyjádřit, zda svému Stvořiteli a jeho slovům o tom, co je pro ně dobré a potřebné, důvěřují. Všechny další generace, až do dnešní doby, od té doby bojují svůj vnitřní boj týkající se důvěry v Boží vedení. Tyto zápasy o „poslušnost víry“ tak můžeme vidět třeba v příběhu Kaina a Ábela, Abrahama či Mojžíše.

Poslušnost začíná v mysli. Je to křehký proces, kdy se vědomě rozhodneme plnit příkazy někoho, kdo nás přesahuje. Základem poslušnosti je vztah s tím, kdo je pro nás autoritou a z toho plynoucí ochota se mu podřídit. Snaha poslouchat Boha je dobrovolným jednáním z lásky a mění naše chování. Necháme se vést Bohem i tehdy, kdy se nám samotným chce reagovat úplně jinak.

Aplikace

Proč je lepší, když jsi poslušný, než kdybys přinesl nějakou oběť? K čemu může svádět důraz na přinášení obětí? Je pro tebe důležité vést druhé k poslušnosti víry? Jak se to dělá?

Poctivost a spolehlivost

¹⁰Kdo je věrný v nejmenší věci, je věrný také ve velké; kdo je v nejmenší věci nepoctivý, je nepoctivý i ve velké. ¹¹Jestliže jste nespřavovali věrně ani nespravedlivý majetek, kdo vám svěří to pravé bohatství? ¹²Jestliže jste nebyli věrni v tom, co vám nepatří, kdo vám dá, co vám právem patří? (L 16,10–12)

Osobní studium

Ježíš ve známém podobenství o nepoctivém správci (L 16,1–8) dává svým posluchačům trochu překvapivě za příklad muže, který si dokázal svou nepoctivostí zajistit dobrou budoucnost. Nevyzvedl u něj však jeho nečestnost a nepoctivost, ale „prozíravost“, se kterou myslel na budoucnost. Aby nebyl špatně pochopen, v následujících verších zdůraznil i potřebu poctivosti a věrnosti při správě toho, co nám bylo svěřeno (v. 9–13).

Přečtete si pozorně úvodní verše. Proč je u správce cizího majetku tak důležité právě jeho poctivé a věrné nakládání s tím, co mu bylo svěřeno? Jak můžeme tuto myšlenku aplikovat do našeho duchovního života?

Dobry správce musí být čestný, poctivý, a musí na něj být spolehnutí. Svědčí to o tom, že si uvědomuje hluboký význam svého úkolu. Chápe, že i Bůh je čestný a spravedlivý, a snaží se ho v tom následovat (Dt 32,4; 1Kr 8,56).

Poctivost a spolehlivost jsou jedněmi z nejcennějších vlastností. Uděláme-li to, k čemu jsme se zavázali, a to bez ohledu na to, kam nás tlačí okolí, je v našem jednání vidět Boží charakter (2Kr 12,16).

O spolehlivé a poctivé službě se mluví také na mnoha jiných místech v Bibli. Jeden z příběhů zmiňuje například čtyři hlavní vrátné z rodu Lévi, kterým byl svěřen úkol hlídat svatyni. Dohlíželi na místnosti plné drahých předmětů a každé ráno otevírali brány (1Pa 9,26.27). Úlohu strážců dostali proto, že byli důvěryhodní: „Protože byli poctiví, čtyři hlavní vrátní, lévité, byli ustanoveni nad komorami a nad pokladnicemi Božího domu. Zůstávali přes noc v okolí Božího domu, neboť jim byla svěřena stráž a ráno co ráno odevykali“ (1Pa 9,26.27; ČSP).

Daniel byl považován za poctivého a důvěryhodného postupně dvěma vládci. Měl pověst spolehlivého rádce a nebojácně králům říkal pravdu a tlumočil to, co mu bylo Bohem zjeveno. Jeho chování bylo v přímém protikladu k dvorním pochlebíkům a kouzelníkům. Důvěryhodnost je vrcholem etického chování. Svědčí o tom, že člověk jedná podle nejvyšších morálních zásad. Správce tuto vlastnost nezíská ze dne na den. Je výsledkem dlouhodobé věrnosti i v maličkostech.

Jestliže jsme čestní a poctiví, druzí lidé si toho všimnou. Budou nás respektovat a spolehnou se na nás. Uvidí, že se nenecháme snadno ovlivnit různými názory nebo lichotkami. Všechno naše jednání bude důvěryhodné.

Aplikace

Koho v tvém okolí považuješ za poctivého a skutečně důvěryhodného? Co se od něj můžeš naučit? Jak můžeš být pro své okolí takto známý i ty?

Podněty k zamyšlení

Poznávacím znamením dobrého správce je i osobní odpovědnost.

„Od počátku bylo satanovým záměrem odpoutat mysl lidí od Ježíše a zničit vědomí jejich osobní odpovědnosti. Satan selhal, když se snažil pokoušet Božího Syna, ale uspěl u padlého člověka. Křesťanství bylo ohroženo.“ (EW 213)

Když je Kristus v našem nitru, jsme otevřeni jeho vedení. V našem životě začne být zjevná víra, oddanost, poslušnost, čisté svědomí, důvěryhodnost a osobní odpovědnost. Jsme Boží rukou přetvářeni v podobu Kristova charakteru (Ž 139,23,24).

Osobní odpovědnost je důležitý biblický princip. Když byl Ježíš na zemi, osobně se zodpovídal Otcí (J 8,28). My jsme zodpovědní za každé prázdné slovo (Mt 12,36). „Komu bylo mnoho dáno, od toho se mnoho očekává, a komu mnoho svěřili, od toho budou žádat tím více“ (L 12,48). Velkou chybou je snaha přesunout odpovědnost na někoho jiného. „Pamatujme na to, že majetek, o který máme pečovat, není náš. Pokud by byl, měli bychom nad ním plnou moc a mohli bychom odpovědnost správce přesunout na někoho jiného. My to ale nemůžeme udělat, protože každého z nás povolal za správce Bůh.“ (7T 177)

Otázky k rozhovoru

1. *Zamysli se nad vlastnostmi správce, které jsme tento týden zmínili: osobní odpovědnost, poctivost, poslušnost, oddanost, čisté svědomí a věrnost. Jak spolu souvisejí? Pokud by nám chyběla jedna vlastnost, ovlivnilo by to ostatní? Jak stálost v jedné vlastnosti posílí i ty další?*
2. *Jaké zaslíbení dává Písmo těm, které trápí špatné svědomí?*
3. *Jak se projevuje, když je naše oddanost upřena špatným směrem? Jak zjistíme, zda jsme oddáni té správné straně?*

Praktický závěr

- ▶ *Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?*

Podněty k modlitbám

- ▶ *Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.*
- ▶ *Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?*
- ▶ *Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.*

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:
